

UN NOM, UN MÓN

XEVI PLANAS xplanas@presencia.cat

Grégoire Bouillier

El record és un registre que no sempre s'ajusta al que va succeir de debò en el fet que evoca. «La vida no és la que un va viure, sinó la que un recorda i com la recorda per explicar-la», assegura Gabriel García Márquez en la introducció de *Vivir para contarla*.

Si a estones ens pot costar tant distingir entre el que és real i el que no ho és, no ens deu haver d'estranyar que en la literatura d'aquests temps de tants dubtes cada vegada hi hagi més llibres que es mouen a cavall entre la no ficció i la ficció. Tampoc no ens deu haver de sorprendre que mai com ara no es deuen haver publicat tantes preteses novel·les en què el nom del protagonista coincideix amb el de l'autor i el que s'hi explica sovint sembla que hagi succeït a l'autor, com si el llibre fos més una autobiografia que una novel·la.

Accent acaba d'editar *Coses que passen*, la traducció al català que Isabel Olid proposa de *Rapport sur moi*, de Grégoire Bouillier (Tizi-Ouzou, 1960). El protagonista del llibre, que es diu com aquest sorprenent autor d'origen algerià, hi explica la seva vida, marcada per les pautes de conducta d'amants que segurament mai no s'esti-

Grégoire Bouillier.

men tant com quan no estan l'un amb l'altre i mai no es tenen tan presents com quan passen les nits en altres llits.

«Vaig saber ben aviat que la versemblança no equival a la veritat, ni el real a la seva

representació, i això em va allunyar ràpidament de la meua època», confessa amb lucidesa Bouillier.

Un episodi de l'etapa infantil el va dur a treure conclusions definitives sobre la conèixer de mirar-s'ho tot amb escepticisme: «A l'escola primària, vaig obtenir la meua millor nota de redacció explicant el mercat de Marràqueix, els seus colors brillants i les seves olors embriagadores. La mestra va llegir el meu text davant de tothom i fins i tot el va passar a altres classes. Va ser el meu primer èxit al món. Em va fer reflexionar molt sobre la literatura i sobre la impostura: no havia estat mai a Marràqueix i no tenia olfacte.»

Com si hagués tancat un parèntesi obligatori, Bouillier percep que als quaranta anys es disposa finalment a viure i es veu molt lluny de tot: «No sóc res. Estic sol. L'univers no em pertany. No em sento lligat a res. Han ocupat els ponts. Sóc estranger. Incongruent. Lliure i va.»

Viure per a ell no és, malgrat tot, gaire més que resignar-se: «No faig preguntes. No protesto. A hores d'ara ja estic acostumat al desencant. Sembla que la ciència de la vida comença a penetrar-me. A la força.»

L'ENTRELLAT

JOSEP CAMPRUBÍ jcamprubi@presencia.cat

Aprofitar el desert

Aprofitar el desert, buit i disponible, sempre ha estat una pensada genial... si se'n troba la manera. A Líbia, a la regió de Kufra, s'extreu l'aigua fòssil d'enormes llacs subterranis per convertir en cultivables grans superfícies que serien desèrtiques. Podeu veure els grans cercles fèrtils d'un quilòmetre de diàmetre a través de la imatge de satèl·lit del Google Maps, a l'angle sud-est de Líbia. Al Sàhara s'està gestant un macroprojecte que s'anomena DesertTec amb un propòsit

senzillament extraordinari: cobrir grans superfícies amb instal·lacions d'energia solar per subministrar electricitat als països veïns i sobretot a Europa, d'on provindria l'elevadíssim capital necessari per finançar-ho. És un projecte que ha interessat molts governs europeus per la seva importància estratègica: reduir significativament la dependència energètica europea del gas rus i del petroli de l'Orient Mitjà. Un desert més proper, els Monegres, també té el seu projecte, anomenat

Gran Scala. No es tracta de regadius ni d'energia solar sinó d'un enorme complex lúdic de 17.000 milions d'euros, amb 32 casinos de joc, 70 hotels, 5 parcs temàtics, hipòdrom, centres comercials i camps de golf. Es preveu que el 2020 tingui uns 20 milions de visitants, la gran majoria estrangers. L'objectiu és fer Las Vegas d'Europa, el més gran centre de joc i d'oci del continent al mig dels Monegres! Voleu dir que algú no ha perdut completament la carta de navegar?

FILÒSOF DE BUTXACA ANDREU MAS amas@presencia.cat

José Montilla (president de la Generalitat de Catalunya): «Catalunya vol estar i seguir a Espanya, aportant en la mesura de les seves possibilitats.»

«No són els deures el que treuen a un home la independència: són els compromisos.»

Louis de Bonald (1754-1840). Filòsof i polític francès